

Scorsese, Marvel i les eleccions vitals

Toni Vall

Martin Scorsese
aquesta
setmana
al Festival
de Cinema de
Roma, on es
va presentar
The Irishman.

ETTORE FERRARI / EFE

27 D'OCTUBRE 2019

Entenc a què es refereix Martin Scorsese quan diu que les pel·lícules de Marvel no són cinema sinó parcs temàtics. Ho entenc perquè jo també he tingut la sensació, més d'una i de dues vegades, d'estar al cine veient un videojoc de marcianets més que no pas una pel·lícula. Esclar que no sé si els films de Marvel són el millor exemple que podia posar, la millor diana de les seves crítiques. Segurament ho ha fet perquè així s'assegurava transcendència. A mi el cinema de Scorsese, només faltaria, em torna boig. També el de Coppola, que ha subscrit les paraules del seu col·lega i amic. També m'agraden algunes de les pel·lícules de Marvel, sobretot la manera de tancar el cicle amb les últimes entregues d'*Els venjadors*. Trobo que exploren amb habilitat i profunditat alguns racons obscurs de l'ànima humana i que ho fan amb un relat fílmic ambiciós i revelador: una gran i llarga pel·lícula d'episodis a través de personatges turmentats i fràgils, herois amb tares, perdedors amb ànima i personalitat.

Entenc què vol dir Scorsese i entenc que posseeix l'autoritat moral per formular crítiques que ens facin pensar. El seu cinema és de les millors coses que li ha passat a l'art del segle XX. Ens ha parlat de la vida i de la mort, de l'ésser humà, de com som i per què som així. Si considera que gran part del cinema d'avui és pla, vaporós i intranscendent, segurament té tota la raó del món. Per contradir-lo, alguns li han dit que quan ell era jove també existia el cinema d'evasió, la ciència-ficció, l'aventura i la sèrie B i que aquest cinema portava milions de persones a les sales, construïa cinefílies, perfilava caràcters, imaginaris, subconscients.

Les pel·lícules de Marvel estan bé i és possible que Scorsese no n'hagi vist ni una però que li hagi anat bé atacar-les per bastir el seu discurs crític contra la banalització del cinema d'entreteniment, la formació dels nous públics i els hàbits de consum d'avui. Pensem-hi. Ara bé, no tinc cap dubte que si, en un d'aquells casos hipotètics –i hiperbòlics–, em possessin un punyal al davant i em fessin escollir entre el cine de Scorsese i el de Marvel, tindria claríssima l'elecció. ●